

## Cổ tích guitar

Sau khi xếp đặt tất cả các thứ, ông chủ nhà hỏi tôi:

- Cháu có muốn ra vườn chơi cho thư giãn một chút không ?

Năm phút sau, tôi ngỡ ngàng đứng giữa một khu vườn thật đẹp. Hai hàng cây xanh ngút cả mắt viền quanh con đường nhỏ, dẫn đến một chiếc ghế đá nằm dưới vòm ngọc lan đầy hoa. Hương ngọc lan ngọt ngào trong gió. Hồ nước nhỏ nép vào góc tường xanh rì rêu phong. Chung quanh toàn là hoa hồng. Và một cậu bé trầm ngâm trên ghế đá với dáng vẻ lạ lùng. Không chừng tôi có cảm giác cậu cũng là một phần của thế giới này, lặng lẽ, cô độc và mong manh...

Thật là kỳ cục nếu mình muốn chia sẻ với một người chưa quen về một giấc mơ. Nhưng tôi đột nhiên khao khát muốn kể với ai đó:

- Chị đã từng mơ thấy một khu vườn như thế này...

Tôi chờ đợi một câu chế giễu. Nhưng cậu bé nói mà không quay đầu lại:

- Bao giờ ?

- Lâu lắm rồi. Từ khi chị biết đọc Andersen.

Thấp thoáng trong tâm trí cái ngày xa, xa lắm... khi mà tôi lật những trang cổ tích đầu tiên. Trong những câu chuyện cổ tích đó có những dòng nước, những khu vườn đầy hoa hồng, có cả một vòm mộc lan. Dường như trí tưởng tượng của tôi đã kết hợp chúng lại, vì tôi đã mơ thấy một khu vườn...

- Giống y như thế này à ?

- đẹp như thế.

- Chị kể về khu vườn này cho em nghe đi !

Tôi bối rối. Có vẻ như tôi đang lạc vào việc lạ lùng nhất đời. Tại sao có người muốn tôi kể cho nghe về khu vườn cậu ta đang ngồi trong đó ?

- Kể làm sao ?

- Chị cứ tả nó cho em nghe: bầu trời như thế nào ? Hoa hồng màu gì ?...

- Thì bầu trời màu xanh... - tôi nghe giọng mình bần khoản.

- Màu xanh là như thế nào ? Chị tả thử được không ?

Tôi không tả màu xanh. Tôi không biết nói về màu xanh bằng lời lẽ gì. Thay vào đó, tôi bước đến trước mặt cậu bé, nhìn sâu vào đôi mắt cậu. Đôi mắt ấy đục lờ...

Tôi lao vào phòng mình lôi cây đàn guitar ra. Tôi chỉ mới là một con bé mười tám tuổi. Cây guitar đã theo ba tôi từ hơn hai mươi năm trước. Tại sao lại không để cho cây đàn kể cho cậu bé nghe những điều tôi không thể diễn tả bằng lời ?

... Màu xanh là như thế nào ư ? Tôi rải một hợp âm thanh và ấm áp. Rồi tiếng đàn cao vút lên, ngân mệnh mang. Đó là bầu trời, phải không, cậu bé đang ngồi trầm ngâm trên ghế đá kia ? Có bao giờ cậu mơ mình là một cánh chim ?...

... Và hợp âm thứ dịu dàng. Cậu bé có thấy hương ngọc lan đang vây quanh mình ? Hoa ngọc lan màu trắng... những sợi dây đàn rung lên, trong trẻo và ngọt ngào. Sao cậu bé lại nhặt một cánh ngọc lan rồi ngẩn ngơ ?

... Một làn gió vừa làm xao động mặt nước. Hồ nước bé xíu nhưng trong lắm ! Giọng đàn chuyển thành trong vắt. Có giọt đàn nào vừa rơi xuống chân cậu bé long lanh. Tôi nhắm mắt. Trước mặt tôi không phải là bóng tối. Tôi nhìn thấy những ngọn lá trong vườn vẫy mình xôn xao. Vòm lá trên kia sao mà xanh, sao mà mát rượi. đâu đây một nụ hồng vừa nở. Cậu bé có thấy được điều đó không ? Tự dưng tôi muốn khóc. Có thể cậu bé không hiểu gì cả. Có thể tiếng đàn của tôi không đủ sức vẽ lên những gì đang tràn ngập trong hồn tôi. Nhưng thôi, mặc kệ ! Hôm nay, tôi tạm quên tiếng đàn Flamenco nóng bỏng để nhẹ nhàng rải đều lên sáu sợi dây những cảm xúc bất tận. Và cả một tiếng thở dài theo gió lang thang..."Cho tôi xin mảnh nắng. Vương trên mắt chiều buồn. đốt cháy màu đêm tối. Một lần nhìn yêu thương. Một lần tan mù sương. Ngọc lan thôi rụng cánh. Chiều thôi không day dứt. Trút gió ngang qua trời...". Cây guitar buông rơi từng thanh âm vụn vỡ. Cứ như thế nó sẽ không còn được vang lên thêm một lần nữa trong đời.

Một giọt nước mắt ứa ra, trong như sương mai. Cậu bé khóc...

\*

Tôi ở trọ ngôi nhà đó một tháng để thi vào đại học. Một tháng, tức là ba mươi buổi chiều, ba mươi lần tôi ôm cây đàn ra vườn dạy Quân, tên cậu bé, từng nốt nhạc. Quân học đàn rất nhanh. Dường như để bù lại khiếm khuyết về đôi mắt, ông trời đã cho Quân một thính giác tuyệt vời và mười ngón tay tài hoa.

Những lúc nghỉ giải lao, Quân đòi tôi kể cho nghe về mọi thứ. Và cả về tôi nữa...

- Quân nghĩ chị trông như thế nào ?

- Chắc là chị đẹp lắm. đẹp như tiếng đàn của chị vậy ?

- Sai rồi ! - tôi nén một tiếng thở dài - Khái niệm "đẹp" của em là gì, hử cậu bé chưa một lần nhìn thấy màu sắc cuộc đời ?

- Không sai đâu ! - Quân vờ vẽ một sợi tóc của tôi vương trên mặt đàn - Chỉ cần chị cất tiếng đàn là em nhìn thấy chị. Chị giống như một cô tiên. Mắt chị buồn. Tóc chị dài thật dài...

- Xạo rồi - tôi phì cười - em đã thấy cô tiên bao giờ đâu !

Nét mặt Quân nghiêm trang.

- Em nghe ba em kể rồi mà. Cô tiên đẹp lắm, có phép màu nữa. Chị cũng có...

Ngọn gió nào làm tóc tôi vương vào mắt cay cay. đừng khóc, tôi ơi ! Có cây đũa thần nào cho giấc mơ của tôi, có phép màu nào cho đôi mắt của em hay không ?

- Ba em nói năm em hai mươi tuổi sẽ thử giải phẫu mắt cho em. ước gì người em nhìn thấy đầu tiên là chị.

Năm nay Quân mười sáu, nghĩa là còn bốn năm nữa. Lúc đó tôi đã xa lắm rồi. Không chừng tôi thấy lòng nhẹ nhõm, một nỗi nhẹ nhõm đến xót xa...

Tôi buông cây đàn:

- Quân à, mai chị đi rồi...

\*

Ông Tổng biên tập gọi tôi đến:

- Ngày mai nghệ sĩ Hoàng Quân sẽ biểu diễn tại... Tôi muốn chị đến xem và viết một bài cảm nhận thật đặc sắc.

- Còn nữa ! Đừng quên chi tiết này. Hoàng Quân bắt đầu học nhạc từ những ngày mắt cậu chưa được chữa lành. Chị biết chứ ?

\*

Tiếng đàn guitar tuyệt vời vừa dứt. Cả khán phòng dường như nghẹt thở. Rồi những tràng vỗ tay vang lên, rất dài.

Hoàng Quân cúi đầu đáp lễ, ánh mắt anh sáng ngời:

- Bản guitar cuối cùng Quân xin gửi tặng một người bạn cũ, người đã dạy Quân những ngón đàn guitar đầu tiên. Bao nhiêu năm rồi Quân vẫn mong mỗi được gặp lại chị, cô tiên trong những giấc mơ củ Quân. Mong rằng một ngày nào đó chị nghe được bản đàn này và xuất hiện trước mặt Quân, như ngày xưa...

Tiếng guitar vang lên, ngọt ngào day dứt. Một khu vườn hiện về với vòm ngọc lan ngát hương. Một cậu bé hỏi tôi với giọng băn khoăn "Chị ơi bầu trời màu gì ?" và khi tôi trả lời "Màu xanh" thì cậu hỏi tiếp "Màu xanh là như thế nào hở chị ?"...

Tám năm. Vậy mà tất cả chỉ như mới hôm qua.

Ánh mắt Quân lướt qua các dãy ghế, khắc khoải. Nhưng tôi biết mình sẽ không đứng dậy khỏi đám đông khán giả, sẽ không tiến lên sân khấu cao và rực sáng kia. Hoặc đơn giản hơn, tôi sẽ không bao giờ gặp lại Quân nữa. Xin lỗi Quân ! Xin lỗi cậu bé của những ngày xưa ấy !

Cổ tích hãy cứ mãi mãi là cổ tích, lấp lánh sắc màu của một hình bóng thần tiên, trong khi thực tế bao giờ cũng gai góc đến tội nghiệp.

Và trong cuộc đời quá vội vã này, đôi khi người ta phải giữ vẹn toàn một giấc mơ đẹp cho nhau...